

have udbedt sig Tilladelse til at afgive en Erklæring, saa vilde jo den ærede Formand naturligvis ikke have nægtet ham den paa Grund af de ganske ekstraordinære Omstændigheder, som den Gang forelaa.

Altsaa, de Forsøg, der baade ved 2den og 3die Behandling her i Tinget blev gjort paa at fremkalde en Udtalelse fra Ordføreren for Finansudvalget, blev afviste, de mislykkedes. Da skete det, efter at Sagen saaledes havde forladt Folketinget, at en af de paagældende, der følte sig krænket ved Udvalgets Betænkning, henvendte sig først mundtlig til Finansudvalgets Ordfører. Ud af disse mundtlige Forhandlinger kom der jo intet, skønt man skulde tro, at, naar man har haft det Uheld at sætte en saadan Plet paa en Mand uden at have noget som helst at støtte sig til, andet end sine egne løse Gisninger, at saa maatte man gribe den første den bedste Lejlighed til at bringe dette ud af Verden. Det vilde ogsaa have tjent den paagældende Ordfører bedst, men det kom der ikke noget ud af.

Da skred den paagældende til under 16. Februar at indsende en Skrivelse til Finansudvalget, og ved denne Skrivelse blev Finansudvalget anbragt i en saadan Situation, at det ærede Finansudvalg blev tvunget til at handle. Thi der blev stillet disse tre Alternativer: *Enten* maatte Finansudvalget fremkomme med de objektive Data, som det støttede sig til, *eller* Finansudvalget maatte afgive en Erklæring, som gav den paagældende Oprejsning, *eller* Tinget maatte føle sig forpligtet til at lade Sagen gaa til Dom. Jeg siger, at Finansudvalget var tvunget til at udlevere de objektive Data, som det var i Besiddelse af. Thi hvis det ikke var Tilfældet, hvis det skulde være muligt, at man kunde unddrage sig denne Pligt, saa vilde Folketinget være et Sted i Landet, og det eneste Sted i Landet, hvor det var muligt uden at anføre noget som helst objektivt at æreskænde en Mand. Det vilde være muligt, siger jeg, hvis man ikke ansaa sig forpligtet til at møde frem med de objektive Data, hvortil man støtter sig. Det ærede Finansudvalg mødte ikke frem med disse objektive Data af den gode Grund, at det ingen havde, og derfor var Finansudvalget tvunget til enten at skride til at afgive en Erklæring, i hvilken der blev givet den paagældende Oprejsning, eller at gaa til at tillade den paagældende Andrager at anlægge Sag og faa Sagen paadømt ved Domstolene. Den sidste Vej vilde man

ikke gaa, og jeg antager ogsaa, at man nødvendigvis vilde have en Forhandling her i Tinget om denne Sag. I det Tilfælde, at man ikke havde afgivet en Erklæring, vilde selvfølgelig den paagældende uden Hensyn til, hvorledes Udfaldet vilde blive, indsende et Andragende til Rigsdagen om, at Oprejsning, Æresoprejsning, maatte gives eller forsøges givet ved Domstolene. Dette vilde man ikke. Man tilkendegav jo i Forvejen, at man ikke vilde tillade, at Ordføreren blev draget til Ansvar ved Domstolene.

Der var derfor ingen anden Mulighed — man sad i en Saks —, end at Finansudvalget maatte afgive denne Erklæring. Det knob stærkt for Finansudvalget at afgive denne Erklæring. Jeg har fulgt denne Sag ret godt og ved jo særdeles vel, hvilke Vanskeligheder der har været, inden man kom dertil. Finansudvalget blev jo ogsaa gentagne Gange rykket for et Svar paa denne Skrivelse, og efter 5 Ugers Forløb lykkedes det da endelig at faa en Erklæring frembragt, den Erklæring, som man ikke kunde unddrage sig, som man var tvungen til at give. Selvfølgelig maatte der nogen Tid til nærmere at undersøge Beskaffenheden af det Andragende, som blev indgivet til Finansudvalget. Men man nølede længe med at give denne Erklæring, man afgav den saare nødvendig, og man gav den ikke det Indhold, som selvfølgelig maatte ønskes i Anledning af en Ærekrænkelse af den Natur, her er Tale om. Thi man turde ikke gaa videre end til at erklære, at der hverken fra Finansudvalget eller dets Ordførers Side forelaa nogen Paastand om Bestikkelse. Men man turde af politiske Grunde, af Hensyn til Venstrereformpartiets og Finansudvalgets Værdighed, ikke gaa videre og give den fulde vidtstrækkende Oprejsning, som der var Tale om, og som der kunde kræves. Man maatte nøjes med mundtlig at erklære, at det ikke havde været Finansudvalgets Mening at fremsætte nogen Sigtelse. Den Udtalelse var det umuligt at give med i Erklæringen, man maatte nøjes med at give den mundtlig.

Derfor siger jeg, og jeg har godtgjort det, at der ikke eksisterer nogen som helst Frivillighed fra Finansudvalgets Side. Og ganske sikkert ville Finansudvalgets Medlemmer ogsaa stadfæste dette. Man har ikke frivillig givet Æresoprejsning, man har ladet sig den langsomt aftvinge. Denne Udtalelse fastholder jeg.

I øvrigt vil jeg med Hensyn til den Form, det ærede Medlem har givet sine